

Čas milosrdenstva

Dňa 28. septembra 2008 bol povýšený na oltár Michal Sopočko (1888 – 1975), vojenský kňaz, potom profesor kňazského seminára vo Vilne a od roku 1947 v Bialymstoku, vynikajúci znalec teológie vnútorného života a asketiky, známy predovšetkým ako apoštol Božieho milosrdenstva. Ako spovedník a duchovný vodca svätej Faustíny jej pomohol rozpoznať poslanie, ktoré jej bolo ukázané vo videniach a posolstvách, a vyplniť jej zjavené želania Pána Ježiša, aby do sveta vniesla pravdu o nepredstaviteľnom Božom milosrdenstve. Ako postupovala choroba a približovala sa smrť sestry Faustíny, prevzal túto úlohu na seba. Napriek nespočítateľným ťažkostiam, neúspechom a nepochopeniu ďalej uskutočňoval toto dielo. Ak si dnes nevieme predstaviť svoj život bez zverenia sa do Božieho milosrdenstva, kostol bez obrazu „Ježišu, dôverujem ti“ a prežívanie ťažších chvíľ bez „korunky k Božiemu milosrdenstvu“, tak je to dar Duchu Svätého, ktorý pôsobil skrze svätú Faustínu a blahoslaveného Michala. Dňa 17. januára 1933 arcibiskup Romuald Jalbrzykowski, vilenský ordinár, zveril Michalovi Sopočkovi funkciu riadneho spovedníka sestier z Kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva, ktoré mali svoj kláštor vo Vilne. Štyridsaťpäťročný kňaz, profesor v seminári, už vtedy pokladaný za výnimočne duchovného a horlivého teológa a dušpastiera, mal bohaté skúsenosti z vedenia duší, ktoré túžili po pevnejšom spojení s Bohom. Keď niekoľko mesiacov potom, ako prevzal svoju funkciu spovedníka, prišla k nemu ešte jedna penitentka, nevedel, že sa začína nová stránka nielen jeho života, ale aj povolania. Keď k spovednici P. Sopočka prvý raz prichádzala mladá rehoľníčka druhého chóru, krátko po zložení večných sľubov, radostne a s úsmevom sa na neho pozrela, až ju ten za to trochu napomenul. Z ďalšieho rozhovoru vyplynulo, že sestra Faustína, ktorá už päť rokov mala videnia Pána Ježiša, sa z jeho slov dozvedela, že práve on, Michal Sopočko, je ním vyvolený za spovedníka vizionárky: „Toto je tá viditeľná pomoc pre teba na zemi. On ti pomôže splniť moju vôľu na zemi“ (Denníček 53). Keď sa otec Michal pri

nasledujúcich spovediach podrobnejšie oboznámil s duchovným životom nenápadnej a nevzdelanej (nedokončila dokonca ani základnú školu) rehoľníčky, ktorá v kláštore mala funkciu kuchárky a záhradníčky, ocitol sa v celkom neočakávanej situácii, ktorá ho vovádzala do sveta výnimočných mystických milostí, ktoré doteraz poznal len z diel veľkých mystikov Cirkvi. No tu bolo treba okamžite prevziať zodpovednosť za duchovný rozvoj vyvolenej duše, nezničiť Božie plány s ňou, byť jej oporou i vodcom, lebo to potrebuje a po tom túži, zvlášť že Pán Ježiš kladie – a to veľmi rozhodne – požiadavky na konkrétne skutky. Plné vzájomné porozumenie nenastalo okamžite. Až keď sestra Faustína pred novým spovedníkom bez príkras a úprimne otvorila svoju dušu nič nevynechávajúc, Sopočko sa mohol zorientovať v úlohe, ktorá pred ním stála. Prikázal svojej penitentke spisovať všetky zjavenia, ktoré dostávala; slová, ktoré výslovne pochádzajú od Pána Ježiša, majú byť zdôraznené, aby sa odlišovali od ostatného textu, ktorý bol záznamom zbožných myšlienok, čo prichádzali vizionárke na um pri modlitbe. Prikázal jej tiež opísať priebeh videní od ich samého začiatku tak, ako si ich pamätá. Pán Ježiš mnohokrát prikazoval Faustíne, aby bezpodmienečne poslúchala spovedníkov, preto aj v prípade duchovného vedenia otcom Sopočkom dôsledne plnila jeho príkazy. A vďaka tomu vznikla dokumentácia posolstva o Božom milosrdenstve s nesmiernou duchovnou aj teologickou hodnotou. Michal Sopočko sa priebežne oboznamoval so zápiskami Faustíny a analyzoval ich z hľadiska zhody ich obsahu so Svätým písmom a s učením Cirkvi. Keďže bol vynikajúci teológ a skúsený dušpastier, pristupoval k svojej úlohe s plným nasadením a zodpovednosťou. Krok za krokom sledujúc mystické zážitky svojej penitentky a zároveň poznajúc jej svedomie, citlivé na každú, aj tú najmenšiu vlastnú nedokonalosť, došiel k presvedčeniu, že má do činenia so svätou a vyvolenou dušou, ktorej Boh odhalil kúsok svojej podstaty – milosrdenstvo – a zveril jej úlohu hlásať ho svetu.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Svätý Jozef - Marianna Šatná 2007

Volám Ťa, vyhovej mi,
Bože spravodlivý!
Pomáhal si mi v trápení,
zmluj sa teda nado mnou
a počuj moju modlitbu!

Ó, ľudia,
dokedy ma chcete hanobiť?
Daromnosť milovať
a vyhľadávať lož?
Vedzte - Boh čudesne si
značil zbožného.
Vedzte - Boh počuje,
keď volám na Neho.
Zachvejte sa a nehrešte už viac.
Zamĺknite a potichu
len premýšľajte
na večerných lôžkach.
Prineste dobré obete a
dôverujte Bohu!

Hovoria mnohí:
Kto dá nám vidieť dobré?
Ty, Pane,
prisviet' nám kahancom
Tvojej tváre!
Dal si mi väčšiu radosť
do srdca
než iným radosť
z obilia a muštu.

V pokoji ľahnem,
v pokoji aj zaspím.
Lebo Ty, Pane, len Ty jediný
si mojou istotou.

„Prvá kniha žalmov.“ Prebásnil Milan Rúfus

Križ – cesta nasledovania Krista

Niektorí ľudia si potrpia na obrazy. Nemusia patriť medzi znalcov umenia, no obrazy na stenách chcú mať. V niektorých domácnostiach patrí vešanie obrazov až k akýmsi rituálom. Jeden člen rodiny drží obraz na stene a posúva ho podľa pokynov ostatných, ktorí vidia situáciu z diaľky a kričia: „Vyššie!“ alebo: „Nižšie!“ Obraz má byť dominantný – nesmie byť príliš nízko, ani príliš vysoko.

Pán Ježiš pri rozhovore s Nikodémom pripomína, že Syn človeka musí byť vyzdvihnutý, aby každý, kto uverí, mal v ňom večný život. Kristus bol vyzdvihnutý na križ. Je dostatočne vyzdvihnutý? Je viditeľný, aby ho všetci videli? Povedané inak: Snažíme sa križu porozumieť? Je pre nás dominantný?

Ježišov križ súvisí s myšlienkou nasledovania. Sám Pán to prízvukuje, keď vraví, že máme vziať každý deň svoj križ a nasledovať ho (porov. Lk 9, 22 – 25). Nasledovanie Krista je dané do vzťahu s križom. Dejiny novej zmluvy sú plné kandidátov na post nasledovania Krista. Je pravda, že najprv sa nám vynorí obraz prvých pozvaných: galilejských rybárov, no realita života ukazuje aj na zástupy ľudí, ktorí skrze križ, zblízka Ježiša spoznali a cestou utrpenia za ním vykročili. Ľudia viery žijú v presvedčení, že nie sú križ a znášať utrpenie s Ježišom patrí k vrcholným momentom nasledovania božského Majstra. Dnes sa zamýšľame nad faktom krízy povolania (kňazských, rehoľných). Máme však dostatok povolania, ktoré idú za Kristom cestou uvedomelého znášania útrap. Tiché a pokorné hrdinstvo chorých často nastavuje zrkadlo zdravým, čo Kristov križ poznajú iba z rozprávania alebo z výtvarného umenia. Na križi svojej choroby spoznávajú svoj potenciál nasledovania Krista. A to bez príkras, bez pozlátka, bez emócií. Až utrpenie, ktorým ľudia prechádzajú, odhalí, či Krista oslavujú iba perami, alebo sa v nich skutočne zračí tajomstvo križa. V Pôstnom období sa zrak veriacich upiera na Ježišovo utrpenie. Pri pobožnosti križovej cesty s ním putujeme v chráme. Ide o pozvanie pre nás, aby sme s ním putovali aj v živote. Kráčať od jedného zastavenia k druhému vo vedomí, že uzrieme svetlo zmŕtvychvstania. Nasledovanie Pána s križom nemôže mať iný cieľ! Preto denne vyzdvihujeme križ svojho života, aby sme naplnili slová apoštola národov: „Ale ja sa nechcem chváliť ničím iným, iba križom nášho Pána Ježiša Krista, cez ktorý je svet ukrižovaný pre mňa a ja pre svet“ (Gal 6, 14).

ŠTEFAN VITKO

► V týždni od 18. do 25. marca 2012 bude na Slovensku prebiehať kampaň Fóra života 25. marec – Deň počatého dieťaťa na podporu úcty k životu. Úctu k životu je možné podporiť nosením bielej stužky.

► Fórum života a Fórum kresťanských inštitúcií Vás pozývajú na Spomienku na Sviečkovú manifestáciu a Pochod za život, budúcu nedeľu 25. marca. Program začne o 15 hod. na Hviezdoslavovom námestí koncertom, príhovormi hostí a bude pokračovať sv. omšou v Katedrále sv. Martina o 17 hod., ktorú bude celebroidať otec arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský. Odtiaľ sa zo zapálenými sviečkami presunieme na Hviezdoslavovo námestie. Prítomní budú môcť zotrvať na mariánskom večeradle, alebo pokračovať v pochode za život k pamätníku za Nenarodené deti pri Modrom kostolíku. Zvlášť pozývame mladých a rodiny s deťmi.

► V noci z 24. na 25. marca sa mení čas. O 02:00 stredo európskeho času posúvame hodiny na 03:00 letného času.

Prijímať bratov a sestry

Prečo sa apoštol Pavol tak rozčuľoval nad slávením Eucharistie v Korinte? Prečo im písal: „Keď vás už napomínam, nechválím vás, že sa neschádzate na lepšie, ale na horšie“ (1 Kor 11, 17)? Pretože nechápali, že ich spoločenstvo sa stalo telom a krvou Pána - nechápali dôsledky tejto skutočnosti. Pavol tvrdí: „Lebo kto je a pije, a nerozoznáva telo, ten si je a pije odsúdenie“ (1 Kor 11, 29). Mnoho súčasných biblistov vykladá tento text tak, že nejde len o rozlíšenie oplátky od premenenej hostie, ako to učíme deti: „Bol to chlebič, a teraz je to Pán Ježiš.“ Ale ak je aj môj brat telom Kristovým, to znamená, že nemôžem chodiť s úctou ku svätému prijímaniu, a blížneho si nevšimáť alebo po ňom šliapať.

Otcovia upozorňujú nielen na nelásku medzi bratmi, ale aj na nevšímavosť voči núdznym. Ako môžem Krista v Eucharistii obkladať hodváhom a zlatom, a neodieť chudobného, v ktorom je ten istý Kristus? Veď aj telo Cirkvi je živou hostiou. Práve život mimo kostola je zaťažkavou skúškou nášho kresťanstva a previerkou našej viery v Telo Kristovo.

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v týždni po 4.pôstnej nedeľi (B)

19.III. pondelok Slávnosť svätého Jozefa - slovenská

18.00 Za zdravie a Božie požehnanie

Lektori: Fajkusová P., Blahová M.

20.III. utorok

18.00 Za Ľ Štefana a Máriu Bublavých

21.III. streda

18.00 **nebu**de – Biblická olympiáda Modra

22.III. štvrtok

18.00 Za Ľ Jozefa Oravca – 1. výročie

23.III. piatok

17.15 Križová cesta

18.00 Za Ľ Jaroslava Tibenského a rodičov

24. III. sobota

8.00 Za Ľ Michala a Annu

Upratovanie kostola č.d. 325-352

25.III. Piata pôstna nedeľa (B)

8.00 Za Ľ Jozefa Tibenského

Lektori: Macáková E., Vráblová M.

10.00 Za Ľ Jána a Helenu

Lektori: Polakovičová Z., Polakovičová J.

14.00 Križová cesta

Liturgický kalendár

19.III. pondelok sv.Jozef, ženich Panny Márie - Slávnosť

20.III. utorok sv. Archip

21.III. streda sv.Serapion, opát, sv.Benedikta Frassinello

22.III. štvrtok sv.Lea Rímska, vdova

23.III. piatok sv.Turibiu de Mongrovejo, biskup

24.III. sobota sv.Katarína Švédska, panna

Slovo na dnes

Dobrá vôľa – nevyhnutná podmienka pokoja

Vnútorňý pokoj, o ktorom je reč, samozrejme, nemôžu prežívať všetci ľudia nezávisle od ich postoja voči Bohu.

Človek, ktorý odporuje Bohu, ktorý sa mu viac-menej vedome vyhýba či uniká pred jeho volaním alebo požiadavkami, nemôže mať v sebe pokoj. Ak sa človek nachádza v Božej blízkosti, miluje Pána a túži mu slúžiť, diabol sa ho zvyčajne pokúša zbaviť pokoja, kým Boh, naopak, prichádza, aby mu ho vrátil. Táto zákonitosť však platí opačne, ak má človek srdce vzdialené od Boha, ak žije v ľahostajnosti a v hriechu. Zlý duch sa ho usiluje upokojiť, udržať vo falošnom duševnom pokoji, zatiaľ čo Pán, ktorý si želá jeho obrátenie a spásu, trápí a znepokojuje jeho svedomie, aby ho priviedol k pokániu.

Človek nemôže byť v hlbokom a trvalom pokoji, ak sa vzdialil od Boha, ak jeho najvnútornejšia vôľa nesmeruje bezvýhradne k Bohu: „Stvoril si nás pre seba samého, Pane, a naše srdce je nespokojné, kým nespočinie v tebe“ (svätý Augustín).

Nevyhnutnou podmienkou vnútorného pokoja je teda to, čo by sme mohli nazvať dobrou vôľou, alebo aj čistotou srdca. Je to pevný a trvalý postoj človeka, ktorý sa rozhodol milovať Boha nadovšetko, ktorý si úprimne želá za každej okolnosti uprednostniť Božiu vôľu pred svojou, ktorý nič nechce vedome odmietnuť Bohu. Možno (ba dokonca určite...) jeho správanie nebude v každodennom živote vždy v dokonalom súlade s týmto želaním, s týmto úmyslom. V plnení svojho predsavzatia mnohokrát zlyhá. Avšak bude pre to trpieť, žiadať Pána o odpustenie, bude sa chcieť napraviť. Po prípadných pokáznutiach sa bude usilovať vzchopiť, aby mohol znovu povedať Bohu áno vo všetkom a za každých okolností.

Toto je dobrá vôľa. Nie je to dokonalosť či dosiahnutá svätosť - môže totiž veľmi dobre existovať zároveň s pochybnosťami, nedokonalosťami, dokonca aj s chybami. Avšak je to cesta k nim, pretože práve takýto postoj srdca (ktorý pramení v čnostiach viery, nádeje a lásky) umožňuje Božej milosti viesť nás k dokonalosti.

Dobrá vôľa - nadobudnuté rozhodnutie povedať vždy Bohu áno vo veľkých, ako aj v malých veciach - je podmienkou sine qua non - vnútorného pokoja. Pokiaľ sa nerozhodneme pre tento súhlas, bude v nás prebývať určitý nepokoj a smútok: nepokoj, že nemilujeme Boha tak, ako nás vyzýva, aby sme ho milovali. Smútok, že sme ešte všetko neodovzdali Bohu. Pretože človek, ktorý odovzdal svoju vôľu Bohu, istým spôsobom mu dal všetko. Nemôžeme byť skutočne v pokoji, pokiaľ naše srdce nenašlo svoju celistvosť. A srdce je nerozdelené len vtedy, keď sa všetky naše želania podriaďujú túžbe milovať Boha, páčiť sa mu a konať jeho vôľu. Z toho vyplýva, samozrejme, aj rozhodnutie oslobodiť sa od všetkého, čo by odporovalo Bohu. V tomto teda spočíva dobrá vôľa, nevyhnutná podmienka pre pokoj duše.

Dobrá vôľa - dostatočná podmienka pokoja

Platí však aj obrátene, že dobrá vôľa stačí, aby sme mali právo mať v srdci pokoj. Dokonca aj vtedy, keď napriek všetkému máme ešte veľa nedostatkov a pokleskov. „Na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle,“ hovorí latinsky text Vulgáty (Lk2,14).

A skutočne, čo Boh od nás žiada, ak nie túto dobrú vôľu? Čo viac by mohol od nás vyžadovať on, dobrý a láskavý Otec, než vidieť svoje dieťa, ako túži nadovšetko milovať svojho Boha, ako trpí, že ho dostatočne nemiluje, ako sa chce (aj keď sa cíti neschopné) oslobodiť od všetkého, čo by odporovalo Bohu? Nepriateľ Bohu zasiahuť a naplniť túžby, ktoré človek vlastnými silami nedokáže dokonale

realizovať? Na potvrdenie toho, čo sme práve povedali (totiž, že dobrá vôľa stačí, aby sme sa stali milými Bohu, a teda aby sme boli v pokoji), dovolte spomenúť príhodu zo života svätej Terezy z Lisieux, ktorú uvádza jej sestra Celina:

„Keď mi raz sestra Terézia ukázala všetky moje chyby, bola som smutná a trochu bezradná. Pomyslela som si: pozrime sa, ja, čo tak veľmi túžim po čnosti, ako som od nej ďaleko! A tak rada by som bola tichá, trpezlivá, ponížená, plná lásky k blížnemu. Ó! Nikdy sa mi to nepodarí... Avšak večer pri vnútornej modlitbe som čítala, že svätej Gertrúde, ktorá pociťovala rovnakú túžbu, náš Pán odpovedal: 'Nadovšetko a v každej veci maj dobrú vôľu, samotná dodá tvojej duši lesk a osobitnú hodnotu všetkých čností. Kto má dobrú vôľu, úprimnú túžbu osláviť ma, vzdávať mi vďaky, súcitiť s mojím utrpením, milovať ma a slúžiť mi tak ako všetky stvorenia dohromady, ten nepochybné získa odmeny hodné mojej štedrosti a jeho súžba mu bude niekedy viac na osoh ako iným ich dobré skutky'. Veľmi som bola spokojná s týmto slovom,“ pokračuje Celina, „celé bolo v môj prospech. Zverila som sa s tým našej drahej malej Učiteľke (Tereze), ktorá znežnela a dodala: 'Čítali ste, čo sa uvádza v životopise otca Surina? Vykonal raz exorcizmus a zlí duchovia mu hovorili: Všetko zvládneme, len tejto mizernej dobrej vôli nedokážeme nikdy vzdorovať! Nuž teda, ak aj nemáte čnosti, máte »mizernú dobrú vôľu«, ktorá vás vyslobodí zo všetkých nebezpečenstiev. Uspokojte sa, ona vás vvedie do raja! Ach, ktorá duša by netúžila po čnosti? Je to naša spoločná cesta! No ako málo je tých, ktorí sa zmieria s tým, že padnú, že sú slabí, ktorým nevedí, že sa ocitli na zemi a že ich tam objaví ostatní!“ (Rady a spomienky sestry Geneviévy).

Ako vidíme, predstava, ktorú Terezia (podľa svedectva pápeža Pia XI. najväčšia svätica moderných čias) mala o dokonalosti, nie je vôbec totožná s našou prirodzenou predstavou. No k tomuto bodu sa ešte vrátime. Nateraz sa uspokojme s tým, že si zapamätáme, čo sme hovorili o dobrej vôli, a prejdime k tomu, čo sme už prv spomenuli: k rozboru dôvodov, pre ktoré často strácame pokoj srdca.

Jacques Philippe „Hľadaj pokoj a zotrvaj v ňom“

(Mt 20, 17 - 28)

Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale... položiť svoj život ako výkupné za mnohých

Cieľ tejto cesty je veľmi jasný. No učenici ju chápajú nesprávne. Táto cesta do Jeruzalema vedie bezprostredne do smrti. A slová, ktoré Kristus hovorí, sú stručné: zrada priateľom, odsúdenie vodcami vo vlastnom národe, vydanie rímskej moci, zlé zaobchádzanie, smrť a zmŕtvychvstanie.

Tieto slová a Kristov čin nebudeme môcť vysvetliť nijakou paralelou. Tu ide o večný život, o lásku. Tajomstvo, ktoré človek nechápe. Žiadna obetná teória, iba pokorný Boží Syn. Prišiel preto, aby zachránil človeka z moci smrti. A v jeho stopách idú iba tí, ktorí nežijú na úkor iných, ale žijú, aby iní mohli žiť.

Niet tu prvého miesta, o ktoré prosí matka. A odpoveď o odmene je typicky Božia. Všetko je milosť. Milosť je, že smieme pracovať na Božom kráľovstve, a každá odmena je milosťou. Je to dialóg medzi človekom a Bohom.

A naše miesto? Nesmieme byť neutrálni v odpovediach, akoby sa nás nedotýkala Božia láska. Vo svete musí byť všetko tak, ako chcel Boh. Bez ohľadu na to, aký je svet ľahostajný, dotýka sa ho láska a má sa ho dotýkať skrze nás. Máme vydať svedectvo, aby sa zjavila Božia sláva - Božie kráľovstvo. Svedectvo viery a nádeje, ktoré sa žije.

Ľuboš Onderčín „V hĺbkinách slova“

O obroch a trpaslíkoch

V pokojnej mierumilovnej zemi, obývanej trpaslíkmi, sa raz objavili dvaja obri. Jeden mal žlté, druhý hnedé vlasy.

Trpaslíci sa báli ich hrubých hlasov, veľkých pästí a obrovských nôh, ktoré ničili ich polia a lúky. Strach trpaslíkov robil obrov stále mocnejšími. Hnedý a žltý obor zakazovali trpaslíkom smiať sa a spievať. To bolo jediné, čoho sa sami báli. Nútili trpaslíkov hlboko v zemi vykopávať drahokamy, zlato a striebro.

Jedného dňa obri zbadali, že sa navzájom jeden druhého klamú. Začali sa biť, ale ani jeden nemohol druhého premôcť. Tu si spomenuli na trpaslíkov. Každý obor ich chcel presvedčiť o vlastnej sile. Tak sa aj trpaslíci začali medzi sebou hádať. Jedni verili hnedovlasému obrovi, druhú žltovlasému.

Vznikol tábor hnedých a tábor žltých. Obaja obri s pôžitkom pozorovali, ako sa trpaslíci znepriatelili. Rozhodli sa rozdeliť si zem a uprostred nej postaviť múr.

No aj tak nebol pokoj. Každý z obrov sa bál, že ho ten druhý môže so svojimi trpaslíkmi napadnúť. Rozkázali trpaslíkom nazbierať kamene a urobiť z nich vrch. Tak z pravej i ľavej strany múru vyrástli do neba dva vysoké kamenné kopce. Trpaslíci na obidvoch stranách boli ako posadnutí tým, aby mali vyšší kopec, takže nemohli prestať nosiť kamene. Až jedného dňa už boli kopce také vysoké, že zatienovali celú krajinu. Mnoho trpaslíkov ochorelo. Stromy a rastliny chradli a zver ušla do iných krajín. Starí a múdri trpaslíci sa zľakli. Uvedomili si, že kamenné kopce ohrozujú ich život. Vnukovia starých trpaslíkov z obidvoch strán potajomky vykopali toľko dier, v múre, až sa nakoniec zrútil.

Spolu sa cítili trpaslíci veľkí a silní. Prešiel ich strach pred obrami, začali sa smiať a spievať.

Obri sa preľakli. A keď počuli smejúce sa a spievajúce trpasličie deti a uvideli zbúraný múr, dali sa strmhľav na útek. Moc obrov sa pomínula. A trpaslíkom neostalo nič iného, len znovu poodnášať z kopcov kamene, kým ich tieň nebol vždy menší a menší a slnko sa dostalo až do najskrytejších kútov.

Rok nad evanjeliom

Ja nie som Mesiáš

Od posledného proroka Malachiáša prešlo viac ako štyristo rokov. Odvtedy Boh mlčal. Kedy príde čakané vykúpenie Izraela? To sa nevedelo. V synagógach sa týždeň čo týždeň každý sabat čítali state prorokov, ktoré oživovali v ľuďoch nádej príslubmi na príchod osobnosti svetodejinného významu, ktorá všetko obnoví. Ale nijaké nové slovo nezaznelo.

Naraz Boh prestal mlčať. Na brehoch Jordánu sa zjavila prorocká postava Jána Krstiteľa. Vyvolený národ sa zbíhal počúvať jeden z týchto dôverne známych hlasov, ktoré zaznievali kedysi veľmi často v dejinách Izraela. Ľudia počúvali a pýtali sa: Nezjavil sa to už sám Mesiáš?

Len čo sa rozšírila správa o Jánovi Krstiteľovi, vodcovia národa vyslali úradnú komisiu z Jeruzalema, ktorá mala na mieste zistiť, kto je Ján Krstiteľ.

A toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho spýtali: „Kto si ty?“, on vyznal a nič nezaprel. Vyznal: „Ja nie som Mesiáš!... Ja som hlas volajúceho na púšti...“ (Jn 1,19-20, 23).

Ján je hlas - Boží hlas. V izraelskom národe bol tento

hlas dobre známy od čias veľkých prorokov. Franz Werfel hovorí vo svojom Jeremiášovi: „Jeremiášovi je až príliš dobre známe, že Pán má hlas, skutočný hlas, do ktorého odieva svoje Slovo. Je na sto možností, ako sa pred týmto hlasom skrýť, nedbať naň a prehlásiť ho.“ Ako sa zachová k Božiemu hlasu, ktorý zaznieva cez Jána Krstiteľa, národ a jeho vodcovia? Vodcovia ho skúmajú, ale nie sú naklonení prijať ho. Vrenie okolo Jána, odvážneho a nezvyčajného kazateľa, znepokojí predných mužov v Jeruzaleme. Žiarlia? Tento muž nemá predpísané štúdiá, nemá ani úradné poverenie učiť. A predsa učí, jeho popularita rastie a zatieňuje aj učiteľov v Jeruzaleme, ktorí majú patričné tituly.

V Jeruzaleme sa dozvedajú, že okolo tohto muža sa šíri a rozpaľuje čoraz väčšia viera v Mesiáša, ktorého ľudia netrepeľivo čakajú. Nie je tu nebezpečenstvo, že Ján sám si privlastní úlohu Mesiáša? A nepresvedčí o tom dôverčivých stúpenčov?

Prichádza oficiálna deputácia z Jeruzalema, aby zistila na mieste stav vecí. Predloží Jánovi prísne otázky: „Kto si ty?“ Je to prudký tón. Tri slová. Značí to hádam, že úrady berú Jána ako ambiciózneho agitátora, alebo ho majú za mystického rojka, ktorého treba schladit'?

Ján vidí, o čo ide. Jediným švihom rozotne ich podozrievanie: „Ja nie som Mesiáš!“ Deputácia zostala omráčená. Potom sa spamätala. Dobré! Ale či nechce, aby ho považovali za inú významnú osobnosť? Staré proctvo hovorí, že pred príchodom Mesiáša sa objaví slávny reformátor Izraela - Eliáš. Vyšetrovatelia sa teda Jána pýtajú: „Si hádam Eliáš?“ Tlačia ho k múru otázkami, aby z neho dostali tajomstvo. Ján odpovedá: „Nie som!“ „Si prorok?“ „Nie - som hlas!“ To je všetko. Ján je hlas. Hlas, ktorý zaznie a zanikne, keď sa všetky pohľady uprú na muža, ktorého Ján označí ako mocnejšieho, ktorý bol pred ním a ktorému on nie je hoden rozviazať ani remienok na obuvi.

To bolo od Jána jasné slovo o vlastnej osobe. Nič si nenárokuje, nemá nijaké nebezpečné ambície. Deputácii to však nestačí. Tým, že Ján vykonáva náboženskú funkciu, osvojuje si právo, ktoré mu nepatrí! Delegáti z Jeruzalema obhajujú privilégia svojej kasty a vyčítajú mu: „Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš, ani Eliáš, ani prorok?“

Ján odpovedá s istotou a ako nezávislý muž. Muž púšte, chatrne zaodetý zvieracou kožou, postaví sa zoči-voči hodnostárom z Jeruzalema v bohatých rúchach a plných pocitu nadradenosti. Nemá im čo vydávať počet zo svojho pôsobenia. Poslanie dostal od Boha. Za cisára Tibéria, za Piláta a Herodesa, za Annáša a Kajfáša „zaznel na púšti Boží hlas nad Jánom, synom Zachariáša“ - zostal nám navždy záznam evanjelia (Lk 3, 2). Ján dáva delegácii pocítiť, že farizeji nebudú už dlho riadiť náboženský život Izraela. Už dávno zradili sväté poslanie, stali sa nehodnými a miesta si držia len mocou. Boh začne rozdávať lásku a svoje milosti inými rukami, svätejšími a mocnejšími, než sú ich - rukami Mesiáša, ktorý je už blízko: „Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte.“

Vyšetrovatelia odídu. Vedia, čo majú urobiť. Nadšenie okolo Jána musí poriadne sledovať ich polícia. A čo sa týka neznámej osobnosti, o ktorej Ján hovoril, bude dost' času všimnúť si ju, keď sa verejne objaví.

Je otrasné, ako sa vieme vzpierať proti Božiemu vplyvu a Božím zámerom. Chceme zakázať Bohu, aby slobodne pôsobil. Nerobím to i ja - aspoň v malom?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku